

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

1 Μαρτίου 1898

ΑΡΙΘ. 3.

ΜΙΣ ΑΡΙΑΣ ΟΡΝΕΙ

Θ Ε Α Ν Ω

Η

ΔΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΤΘΙΔΕΣ

Ἡθωγραφικὴ μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

ΚΕΦΑΛ. Β΄.

Η ΜΑΣΣΩΝΑ

(Συνέχεια)

Βεβαίως, πᾶς τις ἀναγινώσκων τὴν παροῦσαν ἀφήγησιν, θὰ προϋποθέτει καὶ θὰ περιμένει νὰ περιγράψω σκηνὰς καὶ ἐπεισόδια ὅχι καὶ τόσον εὐχάριστα, μετὰ τὴν

ἀπροσδόκητον αὐτὴν προσφώνησιν τῆς καθηγνακτησμένης ποιητρίας καὶ τὴν ὅχι καὶ ὅπως ἔπρεπε κολακευτικὴν διὰ τὸν ἀγαθότατον οἰκοδεσπότην καὶ τοὺς ἀριστοκρατικοὺς προσκεκλημένους: Ἀπεναντίας, κύριοί μου! ραγδαία χειροκροτήματα! καὶ καταπληκτικαὶ ἐπεφημίαι! καὶ θριαμβευτικαὶ ζητωκραυγαὶ κατεκάλυψαν τὰς τελευταίας λέξεις τῆς ἐκστατικῆς ἀπομεινάσης πατριωτικωτάτης κόρης, ἡ ὁποία κάθε ἄλλο ἐπερίμενεν, καὶ ἥτις διηρώτα ἑμαυτὴν, ἂν ἐν τῇ ταραχῇ τῆς τοῖς ἀπήγαγε χωρίς νὰ τὸ θέλη κανένα ἐπινίκειον ὕμνον...

— Μπράβο! μπράβο τῆς! ἔξυπνο κορίτσι! ἔλεγεν ἓνας ἀσπρομάλλης ξαναμωραμένος μπουρζουὰ — πολὺ προκομμένο κορίτσι! ἔκτακτο!

— Καὶ ποῦ ν' ἀκούσης τὴ Νουσικᾶ! τὴν ἄλλη ἀδελφὴ τῆς, νὰ τραγουδᾷ καὶ νὰ παίξῃ πιάνο! ἔλεγεν ἓνας δεύτερος—μὰ εἶνε τρέλλα! Λέγουν δὲ πὼς συνθέτει κιθάρας!

— Καὶ τὰ τρία κορίτσια τοῦ κυρίου Ἀθηναίδου εἶνε ἰδιοφυεῖαι! ἔξοχα τάλαντα! προσέθηκεν ἓνας σοβαρότατος νεανίσκος τῆς ἀνωτάτης τάξεως ὁ ὁποῖος ἔκαμε καὶ τὸν λόγιον ὡς καὶ τὸν κριτικὸν εἰς τὰς ὠραίας τέχνας — τὰς ὁποίας ἐσπούδασεν ὅπως καὶ τὰ γράμματα στὸν ὕπνο του—νὰ ἰδῆτε καὶ τὴν ἄλλην, ἐξηκολούθησε, τὴν Μαρίαν, τί θαυμασίως ποῦ ζωγραφίζει! Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀδελφὸς των ὁ Ἀλέξανδρος... μοναδικὸς τύπος τζέντελμαν καὶ κλασικῆς ὠραιότητος καὶ αὐτός! μόνο, ποῦ εἶνε λιγὰκι ζωηρός, παραπάνω, καὶ ποῦ δὲν ἔχει τὰς καλλιτεχνικὰς κλίσεις τῶν ἀδελφῶν του.

— Πρὸ πάντων δὲ τῆς Μαρίας! παρατήρησεν αἰνιγματωδῶς ὁ γερο-παληάνθρωπος ἐκεῖνος.

— Ὅλας ἐξίσου τὰς ἐκτιμῶ! ἀπεφάνθη ὁ κριτικὸς, ὑπεκφεύγων τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα τοῦ ἄλλου.

— Ἀλλὰ διὰ τὴν Μαρίαν ἐφύλαξες τὴν ἀγαθὴν μερίδα τῆς... καρδίας σου! τῷ συρίζει ἰδίᾳ ὁ πρῶτος πάλιν—καὶ μὲ σατανικὸν μειδίαμα προσθέτει ἀκόμη: — ἂν κ' ἐκεῖνη ἔδωσε νομίζω τὴν ἐκλεκτὴν τῆς μερίδα εἰς ἄλλον...

— Βρὲ ἀδελφέ, λέγει καὶ ἓνας κοκεταρισμένος σπιρουνᾶτος, μὰ νὰ μὴν ἀκουσθῇ πατὲ μὲ κανένα κ' αὐτὴ ἢ ἄκκαρδη Θεανῶ! τί διάβολο! ἀπὸ μάρμαρο εἶνε αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα τῆς φύσεως! Τὸ παράξενον δὲ εἶνε ποῦ δὲν εὐρέθη οὔτε ἓνας νὰ εἰπῇ γι' αὐτὴν ἔστω καὶ μιὰ ψευτιά! Μὰ αὐτὴ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἢ καμμιά νέα Ἀντιγόνη, ἢ καμμιά παλῆᾶ Ταρτούφαινα!...

— Ἀπηλίπισθησαν πλέον νὰ τὴν κυνηγοῦν οἱ κοκόροι μας, ἔλεγον καὶ οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ ἐπίεσθησαν πῶς οἱ κόποι των πηγαίνουν στὰ χαμένα καὶ πῶς αὐτὴ δὲν θέλει κανένα σύντροφο γιὰ τὰ ἑκατομμύριά τῆς! — Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ λεγόμενος, ὁ Δὸν Ζουὰν τοῦ παλατιοῦ μας μὲ τὰ σαλτανάτια καὶ τῆς ἄριές του δὲν εἶχε πέρασι σ' αὐτὴν! — Ὁ καῦμένος! ἦτο πολὺ κλομαθημένος καὶ τοῦ κακοφάνηκε πολὺ. — Μὰ καὶ τὸ χρυσογαϊδοῦρί μας ἐκεῖνο! Ναι! ἤλπιζε νὰ τὸ φορτώσῃ μὲ καμπόσα σακιά λίραις ἀκόμη, ἀλλ' αὐτὴ δὲν τὸν ἐσκέφθη οὔτε γιὰ τὸ σταῦλό τῆς...

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο πλέον ἢ αἰσθηματικωτάτῃ ἐκεῖνη κόρη νὰ μένῃ ἀκόμη πρὸ τοῦ ἀσυνειδήτου καὶ γελοίου αὐτοῦ κόσμου καὶ ν' ἀκούῃ τὰ τυπικὰ καὶ βεβιασμένα καὶ ἀσυμβίβαστα φιλοφρονηματὰ των ἐκεῖ, ἔσπευσε ν' ἀποσυρθῇ εἰς ἀπομεινωμένον τι δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχεν οὔτε φῶς οὔτε πνοή, κ' ἐξαπλωθεῖσα ἐπὶ τινος βελουδίνου διβανίου παρεδόθη εἰς τοὺς ρεμβῶδεις συλλογισμοὺς τῆς βυθισμένη μέσα εἰς τὸ ἀπαλὸ χνουδι τοῦ καναπέ καὶ τὸ γλυκὺ σκότος τοῦ δωματίου ἐκεῖνου....

Ἄλλ' ἐνῶ ἐπλανῶντο σκεπτικοὶ εἰς τὸ κενὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, διακρίνει αἰφνης εἰς τὸ ἀνοίγμα τῆς θύρας μίαν λευκὴν σιάν, ἣ ὅποια, σταθεῖσα ἐπὶ στιγμὴν ὡς διατάζουσα νὰ εἰσέλθῃ, ἐπροχώρησε μετὰ καὶ ἐφάνητο διερευνῶσα τὸ δωμάτιον...

Ἐν τῇ ἡρεμωτάτῃ ἐκεῖ ἐνδὸς ἡσυχίᾳ ἤκούετο πάλουσα ἢ βαρεῖα καὶ διακεκομμένη ἀναπνοή τῆς, μακρουργοῦσα ἀγωνιώδη τινὰ προσδοκίαν!

Μετ' ὀλίγον δὲ εἰσέρχεται προφυλακτικῶς καὶ μία ἄλλη σκιὰ μαύρη, ἣτις ἐπλησίασε τὴν πρώτην ἐρωτώσα μὲ συγκινημένην ἀλλὰ σταθερὰν φωνήν:

— Ἀττάλα!

— Ἐδῶ! ἤκουσθη μία γυναικεία ὑπόβραχχος καὶ συμπαθητικωτάτη φωνὴ ἄλλη—σὲ εἶδε κανεῖς, Ἀλέκω;

— Ὅχι, ἀγάπη μου! παιδί μου! μὴ φοβῆσαι μεμὲ!

— Ἐλα κοντά, Ἀλέκω μου, τρέμω!

— Γιατί, ψυχὴ μου;

— Ἀχ, Θεέ μου, Ἀλέκω μου, δὲν ἤμπορῶ πλέον! δὲν ὑποφέρω αὐτὰ τὰ μαρτύρια γιὰ σένα! οὔτε νὰ ζῶ χωρὶς ἐσένα περὶ, ἀγάπη μου! ναι! ἡ ἀγάπη μου μὲ κατεκρίνευσε, μὲ προδίδει, χάνομαι!

— Ζωὴ μου, χρυσὴ μου ζωὴ! Ἀττάλα μου, μὲ τρελαίνεις!

— Ἐσὺ τρέλλανες ἐμέν', Ἀλέκω μου, καὶ δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ μείνω στιγμὴν ὅπου δὲν εἶσαι κ' ἐσὺ! καὶ δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ σκεφθῶ τίποτε ἄλλο παρὰ σέ, σένα μόνον! κ' οὔτε τὰ παιδιά μου! οὔτε τὸν ἄνδρα μου! οὔτε... Θεέ μου! τί θὰ γείνω! τί θὰ γείνω!..

— Ἀττάλα μου! θὰ μὲ κάμης ν' αὐτοκτονήσω!

— ὦ! ἐγὼ θ' αὐτοκτονήσω, Ἀλέκω μου, ἂν δὲν μὲ πάρηξ νὰ φύγωμιν κ' ἐμεῖς μακρὰν, εἰς τὴν ἄραν τοῦ κόσμου! ὡς τὸσο ἄλλοι εὐτυχεῖς ποῦ ἤξευραν νὰ θραύσουν τὰ σκουριασμένα δεσμὰ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων! τῆς τυραννίας! — Ἐλα, ἔλα νὰ φύγωμιν, Ἀλέκω μου! ἔχω τὴν προικὰ μου ἣ ὅποια εἶνε μεγάλη, μοῦ ἀνήκει! καὶ θὰ ζήσωμιν ὡς οἱ εὐτυχέστεροι τῶν θνητῶν! μακρὰν καὶ ὀλομόναχοι! νὰ ἦσαι ὅλος ἰδικός μου, καὶ νῆμαι ὅλη ἰδική σου, ὅλη, μὰ ὅλη!!

— Καὶ μήπως τώρα ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν εἶμαι ὅλος δικός σου; δούλος σου; σκλάβος σου;

— Κ' ἐγὼ!..

— Κ' ἐσὺ!.. Ἀχ!..

— Γιατί στεναίξεις, ψυχὴ μου;.. πῆς μου!..

— Ἀλλοίμονο!.. λέγεις πῶς εἶσαι δική μου! μήπως μοῦ τὸ ἀπέδειξες ποτὲ ἔστω καὶ μ' ἓνα φιλάκι! γιὰ τὰ τόσα βράσανα ποῦ τραβῶ γιὰ σένα!... ἄχ! ἄλλοι σὲ χαίροντ' ἐσεῖ... κακιά!..

— Κακιά ἐγὼ, ἀγγελέ μου, γιὰ σένα!.. ἔλα, ἔλα!..

Κ' ἐπετερύγισαν μέσα ἐκεῖ εἰς τὴν σιγὴν καὶ τὸ σκότος κἀτὶ ἀπαλοὶ, θωπευτικοί, γλυκύτατοι, παλμώδεις ἤχοι...

— Θεέ μου—Ἀλέκω μου!

— Ἀττάλα μου—ζωὴ μου!

— Λοιπόν... αὔριον φεύγωμιν!;

— Αὔριον!..

Αἰφνης καὶ παρ' ἐλπίδα εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν διαχύσεων τῶν μέγας τις καὶ ὅλος διόλου ἀδικαιολόγητος πάταγος καταπεσούσης τραπέζης μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς τοὺς κατετρομάζε καὶ τοὺς ἐφυγάδευσεν ὡς ἀποπλανημένους τράγους!

Ἦτο δὲ τοῦτο ἀποτέλεσμα ἑνὸς σπυροῦ καὶ σκοπίμου λακτισματός τῆς ἀοράτου δεσποινίδος Ἀθηναίδου, ἣ ὅποια μὴ ὑποφέρουσα ἐπὶ πλέον ν' ἀκούῃ τὰς σχολαμάρας τοῦ ἐρωτευμένου καὶ πάλιν ἀδελφοῦ τῆς ἀνέτρεψεν

αὐτὸ τὸ ἐπιπλον ἀποφασίσασα νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀηδῆ αὐτὴν κωμῳδίαν, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχε τὸ δυστύχημα καὶ νὰ βλέπῃ...

Μετὰ ἔν τεταρτον τῆς ὥρας ἡ δεσποινὶς Θεανῶ μετὰ τῆς κυρίας Ἀττάλας — ἀριστοκρατικώτατον ὄνομα ἀντὶ τοῦ προστίχου βαπτιστικῆς τῆς Ἀταλάντης, τὸ ὅποιον δυστυχῶς τυγχάνει ἐλληνικόν—καὶ τοῦτο μεταξύ μας— μετὰ τῆς κυρίας Λοιπὸν Ἀττάλας Παραδοπούλου συνομίλει περὶ τῶν φιλάνθρωπικῶν συλλόγων τῶν κυριῶν, εἰς πολλοὺς τῶν ὁποίων ἦτο ἐπίτιμον μέλος, καὶ πρόεδρος, καὶ τὸ μόνον δρῶν πρόσωπον —κατὰ τὴν φαντασίαν τῆς— καὶ ἡ μεγάλη αὐτὴ δεσποινίς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καλὰ-καλὰ καὶ ἂν... ὑπάρχουν!—ὅπως δὲν ἐγνώριζεν— ἡ ἔκφρασε πολλάκις ὅτι δὲν γνωρίζει κ' ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους πρό τινων ἀκόμη στιγμῶν ἐχάριζε γενναιότατα τὴν ὑπαρξίν τῆς ὀλόκληρον!..

— Λυπηρόν, μίς Ἀθηναίδου, ἀξιοθρήνητον! ἔλεγεν ἡ φιλεύσπλαχχος κυρία, σπαρακτικῶς! Μὴν ἐρωτᾶτε πῶς ἀντέχωμιν εἰς τὰ τόσα βράσανα τῶν πτωχῶν αὐτῶν! πῶς οἰκονομοῦμιν τὴν δυστυχίαν! πῶς παρηγοροῦμιν τὴν ἀπελπίσαν! Δὲν ἔχομεν στιγμὴν πλέον νὰ σκεφθῶμιν καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, διὰ τὰ τέκνα καὶ τοὺς συζύγους μας! Ὅλην τὴν ὑπαρξίν μας ἀπορροσοῦν σκέψεις καὶ μέριμνα διὰ τοὺς Θεσσαλοὺς! τοὺς Κρητὰς! τοὺς πληγωμένους, καὶ τόσους, τόσους ἄλλους δυστυχεῖς! Ἀπὸ τὰ οικονομικὰ συστήματα εἰς τ' ἀνάκτορα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ νοσοκομεία, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τοὺς συλλόγους, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς γιλίας ἄλλας φροντίδας! Αὐτὰς τὰς ἡμέρας μάλιστα, εἰμεθα ὡς τὸ λαϊμὸ μέσα στῆς δουλειᾶς!

— Σὰς θαυμάζω, κυρία Παραδοπούλου! ἔλεγεν ἡ δεσποινὶς Θεανῶ. Μὰ χθές καὶ προχθές δὲν εἶχατε νομίζω πικ-νίκ στὴν Κηφισιά; ἠρώτησεν ἀπαθέστατα.

— Καλὲ τί πικ-νίκ, ματαμάξελ; ἀναφωνεῖ ἡ φιλάνθρωπος κυρία, ἐγὼ ἔτρεχα στὴν Κηφισιά γιὰ συνδρομάς, ποῦ κινδυνεύουν νὰ πύσουν τὰ οικονομικὰ συστήματα! μ' ἐνοεῖτε; Αὔριον μάλιστα μὲ περιμένουν σὲ χίλια δυὸ μέρη γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί μέλλει γενέσθαι!

— Δυστυχισμένα θύματα τῆς τυφλῆς μοίρας καὶ τῶν ἀδελφῶν σας ἀνθρώπων! ἐστέναξεν ἡ ἀγγελικὴ κόρη, μὲ ἀπόκρυφον σημασίαν, στραφείσα δ' αἰφνης πρὸς τὴν φαντασιόπληκτον κυρίαν:

— Πῶς τὰ ἤκουσατε σεῖς τὰ νῆα τῆς κυρίας Μουραμπᾶ; ἐρωτᾷ εἰς ἄλλον, παράδοξον τόνον.

— Ὅπως θὰ ἤκουον καὶ τὰ μουρμουρίσματα τῆς γάττας μου! Ἀλλοίμονον! δι' ἓναν ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν παραμικρὰν πείραν τοῦ κόσμου, τὰ νῆα αὐτὰ εἶνε πολὺ παλαιὰ! Νὰ τί θὰ εἶπῃ ἡ παρημελημένη ἀνατροπὴ τῶν παρθένων ἐπὶ ψυχῶν εἰς τὰς πρακτῆρας αὐτὰς κυβερνήτας καὶ τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος ἡ στρέβλωσις μὲ τὰς αἰσχρότητας ἐκείνας τῶν κωμειδουλίων τῶν παρισινῶν θεάτρων τοῦ «Παλαι-Ρουγιάλ». Νὰ τί θὰ εἶπῃ ἐκφυλισμός, καὶ τὸ γελοιοδέστερον, χειροφρέτησις εἰς ἡμᾶς!

— Παράξενον! λέγει ἡ εὐφυῆς δεσποινίς, ἤκουσα πρό τίνος τὴν κυρίαν Μουραμπᾶ νὰ ὀμιλῇ περὶ ὅλων αὐτῶν ἀπαράλλακτα ὅπως ὑμεῖς τώρα κ' ἐκεῖνη!

Ἡ πονηρὰ κυρία ἔδηξε χωρὶς νὰ θέλῃ τὰ χεῖλη τῆς, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν ἀμέσως:

— ὦ! ἂν κρίνῃ κανεῖς ἀπὸ τὰ λόγια τὸν ἄλλον, καὶ μάλιστα τὴν γυναῖκα! Πόσας ἔχει ὁ κόσμος τοιουτοτρόπως ὡς πρότυπα συζυγικῆς ἀρετῆς, καὶ ὅμως κινθάνει μίαν πρωίαν αἰφνης ὅτι ἐγκατέλειπον τοὺς χριστοτάτους συζύγους τῶν καὶ τὰ δυστυχὰ τέκνα τῶν κλέπτουσαι—ὡς εἶνε σήμερον τῆς μόδας ἀντιστροφῶς— κλέπτουσαι τοὺς ἐραστὰς τῶν καὶ τὰ χρηματοκόβωτια

πολλάκις τῶν συζύγων τῶν —ὅπως ἡ λεγόμενη— καὶ φεύγουσαι ὡς ἐπικατάρτοι περιπλανώμενοι ἰουδαῖοι μακρὰν τῆς οἰκογενειακῆς τῶν στέγης μὲ τὰ καθάρματα ἐκεῖνα τῆς κοινωνίας, τοὺς ἀέργους! τοὺς τυχοδιώκτας! τοὺς ἀτίμους! ἂν δὲν ἦνε ἀπλῶς ὑπηρετὰ τῶν οἴκων τῶν ἀμαζήλαται, μάγειροι καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ὅμως δὲν πταίουσι οἱ ἄνδρες εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις! Ἄλλ' ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θ' ἀκολουθήσῃ μίαν τοιαύτην γυναῖκα! ἀλλοίμονον ποῦ θὰ καταλήξῃ!

— Ναι! ναι, κυρία Παραδοπούλου, αὐτὸ κ' ἐγὼ λέγω εἰς τὸν ἀδελφόν μου! ἐπέειπεν ἡ δεσποινὶς Θεανῶ ρίψασα εἰς αὐτὴν πολυσήμαντον καὶ σκληρὸν βλέμμα καὶ ἀφῆνους αὐτὴν ἀποτόμως καὶ ἐν πλήρει ἀμηχανίᾳ καὶ συγχύσει.

— Ἀ, τὴν μασσῶνα! καλὰ λέγουν πῶς αὐτὴ εἶνε μασσῶνα! ἐψιθύριζεν ἡ ἄλλη ἀσυνειδήτως ἐν τῇ ταραχῇ τῆς.

ΚΕΦΑΛ. Γ'.

ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΦΙΛΗ

Περὶ τὴν δεκάτην, τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον τοῦ γοροῦ τὸν ὅποιον περιεγράψαμεν, μία νεαρωτάτη κυρία τῆς ὁποίας ἡ σεμνὴ ἐνδυμασία καὶ τὸ ξενικὸν ὕφος τὴν παρίστανον ὡς καμμίαν ἀγγλίδα διδασκάλισσαν, ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ ἐπὶ τῆς ᾠδοῦ Πανεπιστημίου μεγάρου τῆς κυρίας Ἀθηναίδου.

Βελαδοφόρος τις καὶ καλοθρεμμένος ὡς χοῖρος ὑπηρετῆς μὲ φασουρίττας καὶ ξυρισμένα χεῖλη ἀγκαθερά ὡς φραγκόσκια ἤνοιξε βαρυθύμως καὶ ἀροῦ ἔροιψε περιφρονητικὸν καὶ αὐστηρὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας τῆς νέας:

— Ἡ Κυρία δὲν δέχεται σήμερον! τῆς λέγει.

— Θὰ μὲ δεχθῇ ἐμένα ἡ Κυρία σου, τῷ ἀπαντᾷ ἐκεῖνη μ' ἓνα ἐπιβλητικὸν ὕφος αὐστηρότερον.

— Μήπως ἔρχεσθε γιὰ τίποτε συνδρομάς; τὴν ἐρωτᾷ ἐκεῖνος ἡμερώτερος.

— Δὲν σ' ἐνδιαφέρει! τῷ παρατηρεῖ ἡ νέα. Λοιπόν, ἐξύπνησεν ἡ Κυρία:

— Περᾶσθε μέσα, τῆς λέγει ἐπὶ τέλους ὁ ἀποτρόπαιος ἐκεῖνος μοῦργος ἀροῦ τὸ ἐπέκρη ὀλίγον, καὶ περιμένετε εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο.

Καὶ εἰσῆλθεν αὐτὴ εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αἴθουσαν,

τὴν προωρισμένην διὰ τὰς δευτερευούσας ἐπισκέψεις, ἂν καὶ αὐτῆς ἐπὶ ὁ ἀποθαμβωτικὸς διάκωμος ἦτο διὰ βασιλικῆς ὑποδοχῆς, κ' ἐκάθησεν ἀναμμένουσα.

Καὶ περιεργαζομένη ὅλα τὰ βαρύτιμα ἐκεῖ μέσα καὶ θαυμάσια πράγματα, ἀνελογίζετο καὶ ἠπόρει μὲ τὰς σκληρὰς ἰδιοτροπίας τῆς μοίρας εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, κ' ἐστέναξεν...

Καὶ ἀνελογίζετο πρῶτον τὴν σχολὴν τῆς μίστρας Νόελ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὴν ὅποιαν τὴν διετήρει ἡ προτεσταντικὴ εἰταιρία. Ἐκεῖ ἐγνώρισε τὴν Κασσάνδραν, ρεμβῶδη καὶ αὐτὴν καὶ μελαγχολικὴν τότε κόρην, τὴν ὅποιαν ἐσοῦδαξεν ἓνας πλούσιος θεὸς τῆς, καθότι ἦτο κ' ἐκεῖνη ὀρφανὴ καὶ πτωχὴ, πρὶν ἀκόμη τῆς ἐκλέξῃ ἡ χρυσὴ μοῖρὰ τῆς τὸν λαμπρότατον καὶ ἀνέλπιστον ἐκεῖνον σύζυγόν τῆς, καὶ γείνη κυρία Ἀθηναίδου!.. Ναι! ἐκεῖ ἐγνωρίσθησαν καὶ συνηγήθησαν εἰς ὅλα καὶ ἠγαπήθησαν καὶ συνεδέθησαν τόσον πολὺ, ὥστε ὅταν ἦλθεν ἡ σπαρακτικὴ ἐκεῖνη ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν ἐπεσαν καὶ αἱ δύο βαρεῶς ἀσθενεῖς μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν! καὶ ὀρκίσθησαν τότε αἱ παρθεναὶ ψυχὰι τῶν μὲ ὅλον τὸν πόνον τοῦ σκληροῦ τῶν χωρισμοῦ καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς ἀγγελικῆς φιλίας τῶν, ν' ἀποθάνωσι καλλίτερον τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ποῦ θὰ ἐλησμένη ἡ μία τὴν ἄλλην!.. Καὶ ὅμως τί δὲν κάμνει αὐτὸς ὁ Καιρός!.. Ἀποκτήσασα ἡ φίλη τῆς τὴν ἐλευθερίαν μὲ αὐτὸν τὸν εὐτυχεῖ γάμον, ἀπῆλθεν εἰς Πετροῦπολιν ὅπου τὴν ἐπεριμένεν ἡ ονειρωδέστερα εὐδαίμονία καὶ μετὰ δέκα ἔτη ἦλθε κ' ἐνεκατέστη εἰς Ἀθήνας περιδοξὸς καὶ περιζήτητος δεσποινίς—χωρὶς ποτὲ κατὰ τὸ διαρρέευσαν αὐτὸ διάστημα ν' ἀνταλλάξῃ μίαν κἂν ἐπιστολὴν μετὰ τῆς ἀγαπημένης ἐκεῖνης συμμαθητῆρας τῆς!.. Φεῦ! ὅσον ἀγαθὴ ὑπῆρξεν ἡ μοῖρα διὰ τὴν μίαν, τόσον σκληρὰ καὶ εἰρων ἐφέρθη διὰ τὴν ἄλλην!.. Ἡ προστάτις εἰταιρία διὰ νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ καὶ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ τὴν ἐγκαταλειμμένην αὐτὴν κόρην ἔκρινε καλὸν νὰ τὴν νυμφεύσῃ ὅπως καὶ ὅπως, καὶ τὴν ἔδωκε δεκκοκατέτιδα μόλις εἰς ἓνα ἐβδομηκοντούτην ἐσχάτο-γερον—παλαιὸν ἐβραῖον, τοῦρκον, ὀρθόδοξον, καὶ ποῖος ἤξευρε! καὶ τί ἄλλο, καὶ διαμαρτυρούμενον τότε, εὐαγγελισπόλιν τῆς—ἀλλ' ἀροῦ ἔσωσεν ἡ δυστυχὴς τὰς ἀμαρτίας τῆς μὲ τὸν ἀξιοζήλευτον αὐτὸν συζυγόν τῆς διεξέ-χθησαν ἐπὶ τέλους καὶ ἔκαμιν ἐκεῖνη τὴν διδασκάλισσαν τῆς ἀγγλικῆς διὰ νὰ ἐξοικονομῇ τὰ ἐξοδά τῆς διότι ἦτο χειροτέρα ἀπὸ πεντάρφανη!.. Καὶ ἰδοῦ, ἐνθυμηθεῖσα τώρα μέσα εἰς τὴν βιοπαλεστικὴν τῆς ἀπόγνωσιν, τὴν παλαιὰν καὶ ἀφοσιωμένην, τὴν πλούσιαν σήμερον καὶ παντοδύναμον φίλην τῆς, ἔρχεται πρὸς αὐτὴν, ἔπειτ' ἀπὸ τόσα ἔτη, νὰ τῆς ζητήσῃ τὴν φιλικὴν καὶ ἠθικὴν συνδρομὴν τῆς, τὴν προστασίαν τῆς. ὦ! δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι θὰ τὸ ἐπετύγχανε, καὶ παρὰ τὰς προσδοκίας τῆς ἴσως. Καὶ ἀνυπομῶνις νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τὴν σφίξῃ καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς! καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ παλαιὰ, τὰ νεανικά τῶν ἐκεῖνα ἔτη, τὰ ὅποια δι' αὐτὴν ἦσαν, φεῦ! τὰ εὐτυχέστερα τῆς ζωῆς τῆς! Ναι! νὰ τῆς τὰ ἐνθυμίσῃ ἐκεῖνη ἡ μὴν τῆς φίλην τὴν ὅποιαν νῦτύγησε νὰ ἔχῃ τότε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν τῆς δυστυχίας τῆς, καὶ τῆς ὁποίας τὴν προσφιλεῖ εἰκόνα τοσάκις ἐπεκαλέσθη εἰς τὰς ζοφεράς ἡμέρας τῶν ταλαιπωριῶν τῆς, καὶ νὰ κλαύσῃ, ἢ δύσμοιρος, νὰ κλαύσῃ μαζῇ τῆς!..

Αὐτὰ ἐσκέπτετο μετὰ παλλούσης ἐκ τῆς συγκινήσεως τῆς καρδίας, ἀναμμένουσα ἐκεῖ ὀλομόνυχον.

Ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα ἔβησαν μελωδικοὶ ἤχοι κλειδοκυμβάλου, ὡς μελαγχολικοὶ ἀντίλαλοι τῶν διαλογισμῶν τῆς—ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὴν ἀπέσπασαν αἰφνης δύο κυρίαί αἰτινες τὴν ἐπλησίαζον!

— Τι αγαπάτε, Κυρία; έρωτα χωρίς να χαιρετήση ή προπορευομένη έξ αυτών, κομβώνουσα τὰ χειρόκτιά της και δεικνύουσα βιαζομένη ότι ήσαν έτοιμοι να εξέλθωσι.

Κάτωχος ή νεαρά ζένη αναφωνεί: — Κασάνδρα μου! και τρέχει προς αυτήν. 'Αλλά μεταννόησασα και διά τὰ δύο: — Κυρία 'Αθηναΐδου! επανέλαθεν — πώς! δεν με αναγνωρίζετε!..

— Ποία είσθε, Κυρία; έρωτα και πάλιν μετά σκληροτέρας αδιαφορίας ή οικοδόσποινα, ρίπτουσα ειρωνικόν βλέμμα επί της ταπεινής ένδυμασίας της άγνώστου.

Έκμηδενισμένη πλέον ή δυστυχής νέα μόλις ήδυνήθη να τραυλήτη δειλά — δειλά: — 'Η Καίτη! ή Καίτη Βαλσαμάκη! ή νεανική σας φίλη, ήθελε να προσέση, άλλ' ή φωνή της επνίγστο εις τόν λάρυγκά της.

— Μπά; ή Καίτη Βαλσαμάκη! ανεγώνησεν απαθέστατα ή Κυρία, και πώς έδω εις τας 'Αθήνας;

— 'Ηλθα δι' εργασίαν, κυρία 'Αθηναΐδου!

— Κάματε άσχημα, φίλη μου! υπάρχουν τόσαι και τόσοι έδω. 'Αλλωστ' ένταυθα προτιμούν τους ζένους πάντοτε.

— Δεν βλέπεις, άπαντα ή ευγενής νέα άρκει όπου εις 'Αθήνας ητύχησα να σάς επανίδω!

— Ω, ναί! λέγει θεβιασμένως και ή άλλη — και έγω έχάρην πολύ διά τούτο — και ή εϋχαριστηθώ άκόμη αν επανέλθητε κάμμίαν άλλην ώραν, διότι, ζεύρετε, φίλη μου, ή κοινωνική μας θέσις, δεν μάς επιτρέπει να είμεθα πάντοτ' ελεύθεροι.

— Συγγνώμη! συγγνώμη, κυρία 'Αθηναΐδου! άρκετά σάς άπησχόλησα! και με ένα τυπικότατον «χαίρετε» εξήληθην ή επισκέπτρια. Έξερρομένη όμως συνήνησεν τὸ βλέμμα της δευτέρας κυρίας, ή μάλλον τὸ ούρανιον μειδιάμα άγγελομόρφου κόρης, τὸ όποιον ήτο τόσῳ τρυφερόν, τόσῳ θωπευτικόν, τόσῳ γλυκὺ και παρήγορον, όστ' επαναπαυθὲν προς στιγμὴν τὸ ιδικόν της επ' αὐτοῦ ήλάφροσε τὸν άπαισίον εφιάλτην της σκληρᾶς αὐτῆς πραγματικότητος!

Αί δύο αὐταί νέαι έλεγες ότι επεθύμουν να παραδοθῶσιν εις άτελεύτητον έναγκαλισμόν!

'Ητο ή Θεανώ...

(άκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΣΑΓΓΙΑΞΗΣ

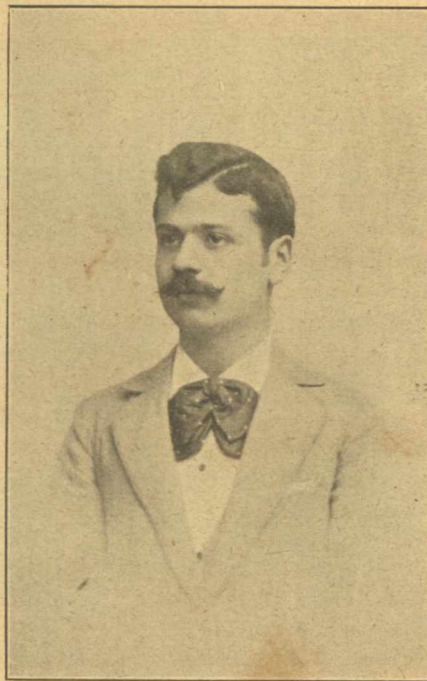
Τὸν ένθυμούμεθα από τοῦ 1890, όποτε, δεκαεπταετῆς μόλις νεανίας, συνέθετεν εις διαφόρους περιστάσεις φλογεροῦς μὲν και μεστοῦς έννοιῶν άλλ' άτελείς άκόμη και άκατεργάστους στίχους. Καί εἴτε εξύμνει τοὺς Εὐεργέτας της Πατρίδος του, εἴτε έχαιρέτιζε τὴν άφιξιν Μητροπολίτου, εἴτε ήθρηνει τὴν άπώλειαν πολυτίμου συμπολίτου, πάντοτε συνκίνηει και συνήρπαζε τοὺς άκρατάς του. Τέκνον έχριτοῦ και τὰ μάλιστα τιμωμένης ελληνοβλαχικῆς οικογενείας, φυσιογνωμία ευγενῆς και συμπαθεστάτη, δεν ήδύνατο ή να προσελκύση άμέριστον τὴν άγάπην τῶν συμπολιτῶν του.

Τὸν ένθυμούμεθα από τοῦ 1890, όποτε, διακόψας άποτόμως τὰ μαθήματα τοῦ Γυμνασίου, επεχείρησε διάφορα ταξείδια εις τὴν Βιέννην, εις τὴν Κωνσταντινούπολιν και άλλας πόλεις, ζητῶν να διασκεδάσῃ τὴν κατατρυχούσαν αὐτὸν μελαγχολίαν, ήτις εις πολλὴν εἶχεν έμβάλη άνησυχίαν τοὺς περι αὐτόν. 'Αλλ' αντί τούτου, σκεπτικὸς και δύσθυμος επανήλθεν εις τὴν πατρίδα του

και πλήρης άπογοητεύσεως έρρίφθη εις τὰς άγκαλάς τῶν οικείων του.

Τὸν ένθυμούμεθα από τοῦ 1890, όποτε, ώραιος και συμπαθῆς νεανίας, προύκαλει τὰ έρωτότροπα βλέμματα και τοὺς δειλοὺς χαιρετισμοὺς τῶν όπισθεν τῶν παραθύρων κρυπτομένων παρθένων της πατρίδος του. 'Αλλ' αν σταθερώτερα αισθήματα εξεδήλωσε προς τινά ώραιάν τοῦ τόπου του δεν γνωρίζομεν άκριβῶς. Οὐχ' ήττον έχομεν τὸ ένδόσιμον να πιστεύσωμεν ότι αισθηματικοί λόγοι, χρονολογούμενοι από της εποχῆς αὐτῆς, έφερον αὐτόν βραδύτερον εις πλήρη διάστασιν προς τοὺς οικείους αὐτοῦ.

Τὸ 1892, καταταχθεὶς εκ νέου εις τὸ Γυμνάσιον, κατώρθωσε να λάβῃ τὸ άπολυτήριον αὐτοῦ και τὸ επόμενον έτος αντί να μεταβῇ, κατὰ τὸ σύνθηες, εις τὰς 'Αθήνας, όπως επίδοθη εις τὴν φιλολογίαν, επροτίμησε

τὴν Βιέννην, τὴν πόλιν τῶν ασμάτων και τῶν ώραιῶν γυναικῶν. 'Αλλ' άκριβῶς ένταυθα ή μάλλον εὐαίσθητος χορδῆ της καρδίας του, τονισμένη εις τὸν παλαιόν ήχον της πατρίδος, έλαβε τοιαύτην έντασιν, ώστε παρ' ολίγον να διαραγῇ. Καί τοὺς σπαρακτικούς αὐτῆς στόνους περικλείουσιν προς τινά φίλον έκτενεῖς, έκτενεστάται επιστολαί του.

Ολίγον πρό τοῦ 1895 βαρύθυμος έχκατέλειψε τὴν Βιέννην και ανεχώρησε διά τὴν Λεΐψιν, όπου επεδόθη συστηματικώτερον εις τὰς σπουδὰς του και ήσχολήθη κυρίως περι τὰς νεολατινικὰς γλώσσας και τὴν φιλοσοφίαν. 'Αλλ' ένεκα τοῦ τραχέος κλίματος, όπερ επεδείνωσε τὴν νευρασθένειαν εξ ής από τινος επασχεν, ήναγκάσθη να διακόψῃ και πάλιν τὰς σπουδὰς του και να κατέλθῃ τὸ 1896 εις τὴν πατρίδα του και εκειθεν εις τὰς 'Αθήνας, τὴν πόλιν τῶν μεγάλων κλασικῶν άναμνήσεων.

Καί έδῶ υπό τὸν θαυμάσιον οὐρανὸν τῶν 'Αθηνῶν ήσθάνθη άναζωογονουμένην τὴν παλαιάν προς τὴν στιχογραφίαν κλίσιν του και τὸν πλείστον χρόνον του κατέτριψε γράφων στίχους ή διορθῶνων και επεξεργαζόμενος παλαιούς τοιοῦτους. Καθότι, ως ελληνόβλαχος αὐτός και σπουδαστὴς εν άλλογλώσσῳ γώρῳ, ήγνόει άκόμη τὸν οργανισμόν και τὴν φύσιν της δημῶδους γλώσσας, τὴν όποιαν άτυχῶς δεν έσχε μητρικὴν του. Αί πρόοδοι, τὰς

όποιας επετέλεσεν εν αὐτῇ έντός ολίγων μηνῶν, εἶνε πραγματι καταπληκτικά. Οἱ στίχοι του εἶνε ήδη άδιάστοι και ρέοντες και ή πλοκή των έντεχνος και άρμονική. Τὰς εμπνεύσεις του, άρκετὰ πρωτοτύπους και έπιτυχῆς, άρύεται ως επί τὸ πλείστον εκ τῶν άναμνήσεων τοῦ παρελθόντος. Μία δὲ και ή αὐτὴ ιδέα διήκει δι' όλων τῶν ποιησεῶν του, ή ιδέα άτυχῆσαντος έρωτος.

Εἰς τὸ έχριτον 'Ημερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου ως και εις τὴν «Ποικίλην Στοάν» τοῦ κ. 'Αρσένη έδημοσιεύθησαν περι τὰ 25 ποιήματα μετ' άσμενεστάτων κρίσεων και της εικόνας αὐτοῦ. 'Εν τινι δὲ ποιητικῷ διαγωνισμῷ της εν Κωνσταντινουπόλει εκδιδομένης «Φιλολογικῆς 'Ηοῦς» τὰ ποιήματά του έτυχον τοῦ πρώτου και δευτέρου επάιλου. 'Αλλά και ή έγγχώριος τύπος έκρινε τὸ ποιητικὸν έργον του λίαν ευμενῶς. Παραθέτομεν ένταυθα τὰς κρίσεις διακεκριμένων ποιητῶν και λογίων μας, τὰς όποιας ευηρεστήθη να παραχωρήσῃ ήμῖν ή συμπαθῆς ποιητής. Αἱ κρίσεις αὐταί, γεγραμμένας ιδιοχείρως, έχουσιν αὐτολεξεῖ ως εξής:

Φίλε κ. Σαγιαξῆ.

Ζητεῖτε να σάς εἶπω τὴν γνώμην μου επί τῶν ποιημάτων σας, τὰ όποια μου έδώσατε ν' αναγνώσῃ. 'Εν πρώτοις οὐδεὶς μοι παρέχει τοιοῦτον δικαίωμα και οὐτ' έγω αὐτός αισθάνομαι να έχω ειδικότητα προς φιλολογικὰς κρίσεις. 'Απλῶς μόνον θά σάς εἶπω πὸς μου έφάνησαν: όλα έχουν αἴσθημα., όλα μαρτυροῦν αληθῆ ποιητήν. 'Η μορφή τοῦ στίχου και υπό έποψιν έκφράσεως και υπό έποψιν ρυθμοῦ ενέχει πολύ τὸ τεχνικόν. Περὶ τὸ γλωσσικὸν μέρος εἶρον μερικά, δεν λέγω τρωτά, άλλ' απήδοσα εις τὴν στιχογραφικὴν καλαισθησίαν. Εἶνε όμως ολίγα και είμαι βέβαιος ότι τυχῶς θά γράψητε τέλεια ποιητικὰ έργα.

Μετ' έκτιμήσεως

Ι. Πολέμης

'Ο αναγινώσκων τὰ έργα τοῦ κ. Σαγιαξῆ, νομίζει, ότι δεν εἶνε έργα πρώτην ήδη φοράν εμφανιζομένου εις τὴν δημοσιότητα, άλλὰ ποιήματα άνδρός από πολλοῦ χρόνον γράφοντος.

'Ο κ. Σαγιαξῆς σπουδᾶσας εις τὴν σοφὴν Γερμανίαν τὴν χώραν της σκέψως, ήδυνήθη ν' άποτυπώσῃ τὸν γερμανικὸν χαρακτήρα εις τὰ ποιήματά του, τὰ όποια διαπνέει ή χάρις και ή θερμὴ της ελληνικῆς ποιήσεως.

'Ο ποιητής τῶν «Παραπόνων» φαίνεται ότι ήγάπησε μετὰ σφοδρῶ έρωτος. Τούτο φαίνεται εκ διαφόρων ποιημάτων, εις τὰ όποια υπάρχει δόσις τις πραγματικῆς ποιήσεως. Βλέπομεν ότι άποτεινεται προς μίαν μόνην γυναίκα, ή όποιά αν δεν τὸν κατέστησεν ευτυχῆ διά τοῦ έρωτός της, συνετέλεσεν όμως εις τὴν ποιητικὴν αὐτοῦ φήμην, διότι άνευ ίσως αὐτῆς δεν θά έγραφε τόσα εμπνευσμένα και χαριτωμένα ποιήματα.

Συγχαίροντες από καρδίας τὸν νεαρόν ποιητήν, παροτρύνομεν αὐτόν να εκχολουθήσῃ γράφων τοιαύτας ποιήσεις, αἵτινες, τῷ παρέγουςι τὰς άγνάς εκείνας άπολαύσεις, τὰς όποιας τῷ ήρνήθη ή άγγελος εκείνος, εν τῇ άγκάλῃ τοῦ όποιου έσχεν ως εν κολυμβήθρα τὸ βάπτισμα της ποιήσεως και τὸ άτυχῆς όνομα τοῦ ποιητοῦ.

Στ. Μαρζώκης

'Η ποιήσις αὐτῇ μίαν έχουσα εμπνευσιν, δυστυχῆ έρωτα, φαίνεται ειλικρινῆς και ανεπίπλαστος. Οἱ στίχοι δεν εἶνε άπλῶς μελωδικὴ παράταξις λέξεων' υπ' αὐτοῦς

ἀκούονται οἱ κτύποι μιᾶς καρδιάς. 'Ο δακρύβρεκτος σαρκασμὸς τῶν υπενθυμίζει κάποτε τὸν Heine. Τὰ ποιήματα ταῦτα δεν έχουσι μόνον γλυκύτητα—τὴν θλιθεράν γλυκύτητα της μελαγχολίας—και περιπάθειαν, άλλὰ και μαρτυροῦσι καταδήλωσ ότι ή ποιητής των θά φιλοτεχνήσῃ έργα τελειότερα. Εὐρίσκειται ήδη επί τοῦ Παρνασσοῦ, ή δὲ προς τ' άνω δρόμος εἶνε πρό αὐτοῦ άνοιχτός. Χαιρετίζω τοὺς στίχους τούτους ως λίαν εὐόλιονα πρωτόλεια ποιητικῆς παραγωγῆς πλουσίας.

Α. Π. Κουσιῶνης.

SONETTO

Τὸ βλέπεις, δεν σε καταριέμαι, Φοῦνη,
Λόγο πικρὸ γιὰ σένα δεν άφθορόνω,
Γιὰ σένα, ποῦ αδιάφορον έχεις μείνει
'Σ τοῦ στίχου μου τὸ φλογισμένο πόνω.

< >

Θέλω ή φτωχὸς τὸ βλέμμα μου να σβύνῃ
Χαϊδεύοντας τὴν όψιν σου και μόνο,
Θέλω οἱ βόγγοι κ' οἱ στερονοὶ μου θρῆνοι
Να σοῦ εἶποῦν για σένα πὸς νεκρόνω...

< >

'Ω, θέλω 'ε τὸν βομὸ τοῦ έρωτός σου
Και τὴν ζωὴ μου άκόμα να προσφέρω
Μετ' εἰς τὴν τυφλῇ τοῦ λογισμοῦ μου πλάνη.

< >

Κι' ή φλογερὸς καπνὸς τοῦ έρωτός σου
Για τὴ σκληροῦ σου εμμοσφιά—τὸ ξέρω—
Θάνε τὸ ζιλευτότερο λιβάνι...

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

'Στὴ σελίην γυρίζω τὸ βλέμμα
'Όπου ή πρώτη χαρά μου γελάει,
Και θαρρῶ πὸς άκόμα εἶνε ψέμμα.
'Ότι άλλον 'Εκείνη αγαπάει...

✦

Τ' άνθηρὸ μονοπάτι γυρεύω
'Όπου άκόμα τ' άχνάρια της φέρνει,
Και διοστάζω και δεν τὸ πιστεύω
'Ότι άλλος 'ε τὸ πλάγι της γέρνει...

✦

Με λαχτάρα τὴν θύρα σιμόνω
'Όπου τόσα γι' άγάπην μου ώμίλει,
Και τρομάζω 'ε τὴ σκέψην μου μόνο
'Ότι 'ε άλλον χαρίζει τα χεῖλιν...

~~~~~

Ο ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΣ

Μνημοῦρι παντέρημο, μόνο,
Καὶ δίχως σταυρὸ καὶ λυχνάρι,
Σκεπάζει ἓνα μαῦρο αὐτοκτόνο
Ἀγένειο, χλωμὸ παλληκάρι.

Ἐν τῇ γῆ του δὲν βγαίνει χορτάρι
Ἄλλ' οὔτε ψηλὸ κυπαρίσσι -
Τὸ βράδι ἓνα ὠραῖο ζευγάρι
Διαβαίνει ἔς τοῦ ἡλίου τὴ δύσι.

Ὁ νεῖος τὸ μνημοῦρι κυττάει
Καὶ λέει πικραμένος: τί κρίμα!
Κι' ἀδιάφορη ἐκείνη ἀπαντάει:
Για χάρι μου ἔμπικε ἔς τὸ μῆμα...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΕΦΥΡΙ

Τρέχει ὁ κόμος, περνᾷ ἔς τὸ γεφύρι,
Χουσωμένο τὸ ῥέμμα κυλάει,
Ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἀστέρια γελάει,
Παντοῦ φῶτα, χαρές, πανηγύρι,

Ἐν τὸ γεφύρι σβυσμένος σιμόνει
Ἐνός νεῖος καὶ σκυφτὰ προπατάει,
Κάτι μέσα ἔς τὸ νοῦ μελετάει
Καὶ ἔς τὸ ῥέμμα τὸ μάτι καρφώνει...

Μὲς ἔς τὸ ῥέμμα κυλᾷ καὶ σαλεύει
Μιὰ Νεράϊδα μ' ἀφρόπλαστα κάλλι,
Καὶ τὸν πόνο του δλόγλυκα ψάλλει
Καὶ μὲ χάρι ἀπ' τὰ βάθη τοῦ νεύει:

Ἐλα, ἔλα, ἀχνοπρόσωπο ἀστέρι,
Ἐν τὴν δλόλευκη γύρε ἀγκαλιά μου,
Ἐν τὴν δροσάτη θά σ' ἔχω σπηλιά μου
Τρυφερὸ καὶ μονάκριβὸ ταῖρι.

Τὸ γεφύρι ἐρημόνει, ἡσυχάζει,
Καὶ ὁ νεῖος μιὰ τὴν ἄχαρι πλάσι
Ποῦ καρδιά καὶ ἀγάπη ἔχει χάσει,
Μιὰ τ' δλόδαθο ῥέμμα κυττάει...

Τὸν ἀντίλαλο κρότος ξυπνάει!
Ἐν τὴν βοή του τὸ ῥέμμα ἐστάθη,
Καὶ μιὰ φοίρη ἔς τὰ ἀσίγητα βάθη
Καὶ ἔς τὴν ἀλαλη πλάσι περνάει...

Τρεμολάμπουν τ' ἀστέρια κι' ἀχνίζουν
Τὰ στοιχειὰ γύρω-γύρω σιωπᾶνε
Καὶ τὰ κύματ' ἀγάλια κυλᾶνε
Καὶ τὸ πτόμα γλυκὰ νανοῦρίζουν.

Γιὰ τὸ μαῦρο γεφύρι μᾶς λέγουν
Ἀπὸ τότε πὼς ἔχει μαυρίσει,
Γιὰ τὸ νεῖο, πῶχει τόσο ἀγαπίσει,
Πῶς τὰ κύματ' ἀκόμα τὸν κλαίγουν!...

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Εἶνε μεσονύκτιον... Μὲ περιβάλλει ἡ φαντασιωδε-
στέρα σιγή καὶ ἐρημία, καὶ κατέχομαι ὑπὸ τῶν ἀλλοκο-
τοτέρων σκέψεων καὶ προαισθημάτων, εἰς τὸν παράδοξον
καὶ πένθιμον αὐτὸν κοιτῶνα, εἰς τὸν ὅποιον μὲ ὀδήγη-
σαν, κατόπιν τὸσφ ζωηρᾶς καὶ λαμπρᾶς συναναστροφῆς.

Τὰ ποιήματα, αἱ συζητήσεις, αἱ διηγήσεις, εἰς τὰ
ὅποια τὸσφ συνητώμεθα πάντοτε, μὲ τοὺς ρομαντικούς
αὐτοὺς Πατέρας, καὶ τὰ ὅποια ἔρρευσαν καὶ κατὰ τὸ
φραγτὸν καὶ κατὰ τὴν ἀποδειπνωτικὴν ταύτην ἐσπερίδα,
ὡς ἔρρευσαν ἐπίσης τὸ μέλαν τῶν Προηγούμενων νέκταρ
καὶ τὸ ξανθὸν ρωσσικὸν τέιον, ὄλ' αὐτά, καθὼς καὶ τὸ
εὐεργετικὸν ἐκείνο μηχανήμα τοῦ Ἐδυσσων, τὸ ὅποιον
ἐνέκλειε τὴν ἡγῶ τὸσφ ἐξαισιῶν ἀπολαύσεων τῶν μεγα-
λουπόλων, καὶ μᾶς τὴν μετέδιδεν ἐκεῖ, κρυφίως, διὰ
τὸν φθόνον τῶν Ἰουδαίων, ἐντὸς τῶν μελαγχολικῶν καὶ
ἀγγελᾶστων αὐτῶν καλογερικῶν δωμάτων, ὄλ' αὐτὰ, τέλος,
τὰ ὅποια τὸσφ ζωηρᾶς ἐντυπώσεις μ' ἔδωκαν πρὸ ὀλίγου,
παρῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ ἀμέσως, καὶ μοὶ εἶνε ὡς
λησμονημένα ἤδη καὶ μακρυνὰ ἀναμνήσεις.

Ὁ νεοκικὸς αὐτὸς θάλαμος, εἰς τὸν ὅποιον μὲ περισφιγ-
κουσιν ἤδη αἱ θλιβερώτεροι ἐντυπώσεις, καὶ δὲν μ' ἀφή-
νουσι νὰ κλείσω τὰ βλέφαρα αἱ ἀγριώτεροι φαντασιωπλη-
ξίαι, ἀνήκει εἰς τὸν ὠραῖον ἐκείνον καὶ παθητικὸν νεκρὸν
ὑποτακτικὸν, καὶ υἷον, ὡς ἔμαθα, τοῦ Πατρὸς Δωροθέου,
τὸν μελανώφθελμον αὐτὸν καὶ βρωμωδὴ ἀγγέλον, ὁ ὅ-
ποιος ἐθυσίασθη ἀπόψε διὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ, καὶ εἶνε
κοιτῶν καὶ ἐργαστήριον συνάμα ζωγραφικῆς, καθ' ὅτι ὁ
Γαβριὴλ καταγίνεται καὶ εἰς τὴν ἀγιογραφίαν, καὶ λίαν
ἐπιτυχῶς μάλιστα, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν καταπλημμυ-
ρῶντων μέσα ἐδῶ ἔργων τοῦ καλλιτέχου αὐτοῦ.

Ὅπου καὶ ἂν στραφῶ, βλέπω ὦχρας καὶ μαρτυρικᾶς
καὶ αἰθερίας μορφᾶς νὰ μὲ ἀτενίζουσιν ὡς νεοκραστημένα
καὶ βαθῶ φαντάσματα, καὶ ὡς ψυχὰ ἀγαπημένων μου,
πρὸ τῶν ὁποίων ἐφυγαδευθήσαν καὶ οἱ γλυκυθέφαροι ὕ-
πνοι, καὶ αἱ τολμηραὶ τῶν ποιημάτων Μούσαι, καὶ αἱ
ζωντανὰ ἀναμνήσεις τοῦ φωνογράφου — πρὸ πάντων ὁ-
μως, ἀπορροφᾷ τὰς σκέψεις μου ἓνα Σολομωνικὸν πεντά-
γραμμα, χαραγμένον πρὸ τῆς θύρας, καὶ μιὰ μεγάλη καὶ
καλλιτεχνικωτάτη εἰκὼν παριστώσα τὴν δοκιμασίαν τοῦ
Ἁγίου Ἀντωνίου.

Ἡ φασματώδης δὲ προσωποποίησις τῆς ἀμαρτίας ἡ
ὅποια συμβολίζεται εἰς μίαν θαυμασίαν καλλονήν, εἰς τὴν
εἰκόνα ταύτην, μὲ βασανίζει σκεπτόμενον, ἂν ἦνε δυνατὸν
νὰ ἐραντάσθη ὁ ζωγράφος καὶ νὰ ἐξετέλεσεν ἄνευ προτο-
τύπου ἓνα τοιοῦτον πρόσωπον, τὸ ὅποιον, παραδόξως,
μοὶ ὑπενήμιζε τὴν αἰθερίαν ἐκείνην μορφήν, τὴν ὅποια
εἶδον κατὰ τὴν ὄραν ὅπου ἐπερίμενα τὸν Πορτάριον τῆς
Μονῆς, ἐμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ Πατρὸς Δωροθέου!

Ἐπειδὴ δὲ μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ, εἰς δὲ τὴν
κλίνην μὲ ἀπέπνιγον αἱ σκοτεινὰ σκέψεις καὶ ἐντυπώσεις
αὐταί, διὰ ν' ἀπασφαλθῶ ὀλίγον, ἔλαβον τὸ ἡμερολόγιόν
μου καὶ ἔγραψον στίχους, ὡς τοὺς ἀκολουθοῦς:

Ἡ νύχτα ἡ τρισάγια ἀπλώνεται τριγύρω,
Καὶ τὰ βαθεῖα μεσάνυχτα ἀργολαλεῖ τ' ὄρνιθι.
Κεῖν, μ' ἀνήσυχη καρδιά καὶ νοῦ θελὸ καὶ στεῖρο,
Μέσα στὰ νεκροφάνταχτα τῆς μοναξιάς μου πλῆθη,

Ἄγρυπνος βασανίζομαι στὸ ἄχαρο κελί μου,
Κι' ἀπὸ τρομάρας μυστικῆς γεμίζ' ἡ κεφαλή μου...
Οἱ Ἅγιοι παραστέκουνε μὲ τὰ χρυσᾶ στεφάνια,
Μὲ τῆς θλιμμένες φορεσιᾶς καὶ μὲ τὰ θυμιατὰ των,
Κι' ὁ Ταξιδάρχης τὸ σπαθὶ δείχνει μὲ περηφάνεια,
Καὶ μοῦ γυρεύουν τὴ ψυχὴ θαρρεῖς τὰ βλέμματά των.
Ἄχ! ἐφυγαν τοῦ Παρνασσοῦ ἡ ὀλόχαρες ἡ κόρες,
Καὶ τᾶσφον γυθιῶν ὄσκιες βουβῆς καὶ μαύρες ὄρες!..

Κοιμούνται ὄλ' οἱ Μοναχοί... Στὸ ἄγ' ὄνειρό των,
Ποῖος ξέρει τί νὰ βλέπουνε καὶ τί νὰ λαχταροῦνε!
Ποῖος ξέρει οἱ ροδόχρσοι ἀγγέλοι τῶν ἐρώτων,
Στοὺς κολασμένους κόσμους των ἂν τοὺς παραπλανοῦνε,
Κι' ἂν βλέπουνε πὼς βρῖσκονται στὴν πατρικὴ γωνιά των,
Μὲ τὴ θλιμμένη μάννα των, τ' ἀδέρφια, τὰ παιδιὰ των..

Ἀφήσετε κι' ἐμέναν, ὄσκιες εὐλογημένες,
Τὰ δακρυσμένα καὶ βραχεῖα νὰ κλείσω βλέφαρά μου!
Καὶ πῆτε νᾶρθουν ἡ ψυχῆς ποῦ εἶχ' ἀγαπημένες,
Νὰ μὲ προηγορήσουνε στὰ μαῦρα ὄνειρά μου!
Ἄχ! στείλετε καὶ τὴ ψυχὴ ποῦ μ' ἔχ' ἀλησμονήσει,
Νὰ τὴ χαρῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ στοῦ ὕπνου τὸ μεθύσι!..

Καὶ ἐνῶ ἔγραφα τοὺς στίχους αὐτοὺς, ἠσθάνθην ὅτι
ἐρχεται, τέλος πάντων, ὁ ὕπνος, ὅταν ἤρχιζα νὰ μὴ τὸν
περιμένω, καὶ ἀποθέσας τὴν γραφίδα, ἐβδυσα τὸ φῶς,
καὶ ἐβυθίσθην εἰς τὴν κλίνην μου..

Σιγή, ἐρημία, καὶ σκότος... Σκότος, ἐρημία, καὶ σιγή,
κατὰ τὰ ὅποια, καὶ αὐτὴ ἡ ἐλαφρὰ καὶ δειλὴ ἀναπνοή
μου ἤκούετο ὡς ῥόγγος ἀγωνίας..

Ἐν τούτοις, ὁ γλυκύτατος Μωρφεὺς ἤρχισε νὰ μοὶ
κλείη τὰ βεβαρυμένα βλέφαρά μου... ὅτε αἰφνης, ἤκουσα
νὰ τρίξη ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου, ὡς ν' ἀνοίγεται.

Διὰ μιᾶς ἐστράφη ὡς ἠλεκτρισεῖς.

Σιγὴ καὶ πάλιν νεοκικωτέρα, καὶ σκότος ζοφερώτερον,
κι' ἐρημία φοβερώτερα. Ἄλλὰ... μέσα εἰς τὴν μαῦρην
αὐτὴν ἀνυπαρξίαν... διακρίνω μίαν λευκὴν, ἀμφίβολον
σκιάν..

Προσπαθῶ νὰ βυθίσω ὅσον ἤμπορῶ περισσότερον τὸ
βλέμμα εἰς τὸ ἀδιάπεραστον αὐτὸ σκότος..

Καὶ ὁμως, βλέπω τὴν φασματώδη αὐτὴν σκιάν νὰ κι-
νῆται... καὶ νὰ πλησιάζη... καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν
κλίνην μου..

Καὶ διακρίνω — μετὰ φρίκης — δύο φασματίζοντα εἰς
τὴν σκοτίαν σημεία... καὶ βλέπω τοὺς ἀνημμένους αὐτοὺς
ὀφθαλμοὺς νὰ προσηλοῦνται ἐπιμόνως ἐπὶ τῶν δικῶν μου..

Καὶ μ' ἐπλησιάζει τὸ φάσμα... καὶ ἀντίλαμβανώμενη
τοῦ ἀερίνου βήματός του... καὶ ἤκούετο ὁ ἀπαλὸς θρούς
τῆς σαβανώδους ἐσθῆτός του... ὡς ψυχρᾶς αὔρας σάρωμα..

Καὶ τὸ φάσμα μ' ἐπλησιάζει..

Ἠθέλησα ν' ἀνεγερθῶ, νὰ ὀμιλήσω, ἀλλ' ἤμην ἐκεῖ
παραλυμένος ὡς ὑπὸ τρομεροῦ, ἀπαισίου ἐφιάτου..

Φῶς, φῶς, ἐσκεπτόμενη, διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν δὲν ἦσαν
ὄνειρον, ὅ,τι ἔβλεπον κι' ἠσθάνομην..

Ἄλλὰ τὸ φάσμα ἦτο πλέον πολὺ πλησίον μου... ἐμ-
προσθὲν μου... ἐκυπτεν ἀνωθὲν μου..

Ἡ ἀγνότρημη πνοή του ὀλισθάνει ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ
μετώπου μου, τὸ ὅποιον ἔλουζεν ἀποκρυσταλλωμένος
ἰδρώς... τὸ δὲ ἀγνωστον καὶ λαμπυρίζον ἐκείνο βλέμμα
ἐσθάνεν ἕως τῆς ψυχῆς μου..

Καὶ ἐκυπτεν... ἐκυπτεν ἡ λευκὴ καὶ ὀμιγλώδης ἐκείνη
σκιά... ἐκυπτεν ἀκόμη περισσότερον ὑπεράνω τῆς κεφα-
λῆς μου... καὶ ἐβύθιζε τὸ ἀκτινωτὸν βλέμμα τῆς εἰς
τοὺς ἐσκατισμένους ὀφθαλμοὺς μου... ὅτε... ἠσθάνθην
νὰ θωπεύη τὸ νεοκικὸν πρόσωπόν μου καὶ μιὰ ψυχρὰ,
μακρὰ, λυτὴ κόμη, ὡσεὶ γυναικεία, καὶ μίαν χεῖρα — χεῖρα

λεπτοφυστάτην, ἐπὶ τῶν μεμαραμμένων χειλέων μου.

Ἐτρεμον... ἐπνιγόμην... ἐτελείωνα..

Ἐν τούτοις, ἐν τῇ φρικῶδεῖ ἐκείνῃ ἀγωνίᾳ μου, καὶ
τῇ ἀπεριγράπτῃ συγχύσει μου, ἐνεθυμήθην παραδόξως
βλέπων τὸσφ πλησίον τὸ φάσμα αὐτό, τὸ ὅποιον ἦτο μιὰ
συλφὶς ἀποθαμβωτικοῦ κάλλους, ἐνεθυμήθην τὴν συμβο-
λικὴν ἐκείνην γυναῖκα τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.
Ἄλλ' αἰφνης ἀκούω:

— Γαβριήλ... Γαβριήλ... δὲν μ' ἀκούς, Γαβριήλ...
Σῆχω-σῆχω... εἶνε ὦρα... δὲν μ' ἀκούς, ἀγάπη μου...
ἄχ, Θεέ μου! — γιατί δὲν μοῦ μιλάς; γιατί, ἀγόρι μου:
σῆχω, παιδί μου!.. ἐγὼ μαι, ἡ Ἐρατώ... ποῦ σ' ἀγαπῶ
τόσφ, Γαβριήλ... ἄχ, δὲν εἶμαι φάντασμα, ψυχὴ μου...
ἐγὼ μαι! ἡ Ἐρατώ σου... ὁ Ἄγγελος..

Καὶ μ' ἐφώνει... καὶ μ' ἐκάλεε μ' ἓνα ὑπόκωφον, ἀ-
γωνιώδη, μυστηριώδη τόνον, ὁ ὁποῖος πάλαι ἀκόμη ἐν-
τός τοῦ μυελῶ μου.

Καὶ ἐνῶ μ' ἐσταύρωνεν τοιοῦτοτρόπως, ἡ μάγος αὐτῆ
σκιά, κύψασα ὀλίγον περισσότερον ἀκόμη, ἀφήνει αἰφνης
ἓνα πνιγμένον εἰς τὸν λαρυγγά τῆς ἐπιφώνημα, καὶ σβύ-
νεται... χάνεται..

Καὶ ταυτοχρόνως ἀκούεται κ' ἓνας μέγας πάταγος
καταπιπτούσης τραπέζης μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἄλλος
πάλιν παρεμβύς κλειόμενης βιαίως θύρας..

Ὡ! οἱ εὐεργετικοὶ ἐκείνοι κρότοι, πόσον μὲ ὠφέλησαν,
πόσον μὲ συνέφεραν..

Μόλις τότε ἠδυνήθην νὰ συγκεντρώσω τὰς συγκεχυμέ-
νας αἰσθήσεις μου καὶ τὰς παραλυμένας δυνάμεις μου,
καὶ ν' ἀναπνεύσω, — ἀλλὰ καὶ νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι δὲν
ἦσαν ὄνειρον ὄλ' αὐτὰ τὰ φρικώδη καὶ ἀνεξήγητα.

Τότε ἤκούσθη καὶ ὁ βραχνὸς ἀλέκτωρ νὰ σημαίη εἰς
τοὺς ἀγρούς τὴν πρώτην εἰδήσιν τοῦ βαθείως ὄρθρου.

Ἐγὼ δὲ, ἐγεγέρθην, ἐνεδύθην, ἤνοιξα τὸ παράθυρον,
καὶ ἀνεμένα τὴν γλυκεῖαν αὐγὴν.

ΣΕΛΙΔΑΣ

Α. ΝΕΗ

Ο ΧΑΛΚΙΝΟΣ ΒΥΓΚΟΛΑΚΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς νικτὸς.

[συνέχεια]

—Τὶ ὠραία Καλόγερα καὶ τί νέα! παρατηρεῖ ὁ
Φάρρας ἰδίχ. — Μὰ ὦ διάβολε! τί ζητάει μόνη κ' ἐρημη
τέτοια ὦρα καὶ μὲ τέτοιο κατακλυσμὸ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν
ἀγριότοπο;! Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὴν νεκρὰν Μοναχὴν:
—Καὶ ἂν ἐπιτρέπεται, Ὅσια, ἐρωτᾷ, δὲν ἐξηγεῖτε παρα-
κλῶ λεπτομερέστερον τὴν μυθιστορικὴν αὐτὴν συνάντησίν
μας;

—Μὴν εἰσθε περίεργος ἀδελφέ μου! τῷ λέγει ἡ Μο-
ναχὴ — εἶνε ἡ ἐνδεκάτῃ ἐντολή, τὴν ὅποιαν ὁ Μωϋσῆς ἐ-
λησμόνησεν ἰσως. Νομίζω δὲ καλλίτερον, νὰ μάθητε ὅτι
εἰς μικρὰν ἀπ' ἐδῶ ἀπόστασιν ὑπάρχει τιμώμενον ἐπ' ὀ-
νόματι τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων ἀποχωρητήριόν τι Ναζα-
ρηνῶν παρθένων εἰς τὸ ὅποιον δύνασθε ὡς ἐκ τῆς περι-
στάσεως νὰ εὕρητε ἄσυλον — καὶ παρηγορίαν, ἀδελφοί μου!
καλὸν δὲ, προσέθηκεν, καὶ νὰ σπεύσητε, διότι ἂν πάσαν
στιγμὴν διατρέχετε κίνδυνον μέγαν εἰς τὰ μέρη αὐτὰ καὶ
τοιαύτην ὄραν! — θαυμάζω μάλιστα πὼς δὲν σᾶς ἐμυ-

ρίσθη ακόμη κίβηνα ἐγγχειρίδιον τοῦ αἰμοβόρου ληστάρχου Βραχνά !...

— Ἀλλά, τί σημαίνουν σιν ἄρα γε, Ἀδελφὴ μου, αἱ νεκρόσιμοι αὐταὶ κωδωνοκρουσαί ; ἐρωτᾷ ὁ ἰατρός—μῆπως γνωρίζετε ;

—Ναί ! ἀπήντησεν ἐκείνη—τὴν νύκτα ταύτην τῆς συγχύσεως καὶ τοῦ δέους, παρθένος τις κόρη, ὠραία ὡς ὄπτασία καὶ ὡς ἡ ζωὴ γλυκεία, ἐγκαταλείπει διὰ παντός τὴν ματαιότητα τοῦ πλάνου κόσμου σας καὶ προσέρχεται εἰς τὴν οὐρανίαν ἀγκάλην τῆς πενθούσης μοῖρας τῶν ἐπιγείων Ἀγγέλων τοῦ ἐλεύου, ὡς ἀσώματος καὶ μακαρία ψυχῆ !...

—Εἶθε, Οὐρανέ, μονολογεῖ ὁ Βίας ῥεμβώδης, νὰ μὴν ἐπισκίασῃ αὐτὴν οὐδένα πλέον τῶν ψευδῶν καὶ ταπεινῶν ὀνειρῶν τῆς μεγάλης ταύτης Βαβυλώνας ! Εἶθε τὴν ἀτάραχον παρθενικὴν ἰλαρότητα τοῦ ἀκτινοβόλου προσώπου τῆς αἰθερίας καὶ θεοπνεύστου εὐδαιμονίας τῆς, νὰ μὴ ρυτιδώσῃ ποτὲ δι' αὔρας μειδιάματος ἢ διὰ στεναγμοῦ λύπης, οὔτε ἡ ῥοδίνη μαγεία τῆς ἀνοιξέως εἰς τὴν ζοφερὰν μας γῆν, οὔτε τὰ αἰματωστάλακτα δάκρυα τῆς κολάσεως .. οὔτε ἡ ὑπεραφρίζουσα χαρὰ τῆς παραφροσύνης, οὔτε οἱ θρῆνοι τῶν βλακῶν....

— Ἀμήν.... προσέθηκεν ἡ Μοναχὴ.

Ὁ δὲ Φάρρας, μόλις συγκρατῶν τὰ γέλοια του μέσα εἰς ὅλην του τὴν ἀπελπισίαν, μονολογεῖ καὶ αὐτός :

—ὦ, τῆς σπαρακτικῆς κωμωδίας μας....—ὦ, τῆς συμφορᾶς τῆς ἀποφεισινῆς μου.... Φεῦ.... ὡς νὰ μὴν ἐφθάνεν ὁ κατακλυσμός τῆς ἀρεσίας αὐτῆς νύχτας καὶ ὁ λαβύρινθος τῆς βρυκολακισμένης τούτης ἐρημιᾶς, ἀλλὰ νᾶχῃς νὰ κάμῃς καὶ με παλαβοὺς, τοὺς ὁποίους δὲν ζεύρω γιατί τοὺς ἐπονομάζουσι ποιητὰς....

— Ἀλλ' ἄγομεν, Ἀδελφοί μου.... αἰσθάνομαι τὴν θερμὴν πνοὴν τῆς ἀφυπνηζομένης ἤδη γῆς διαπερῶσαν τὴν ψυχρὰν φθινοπωρινὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἐγγίζει ἡ αὐγὴ, ἄγομεν.

—Τὸ κατ' ἐμέ, ἐπὶ τοῦ αἰώνιον σκότος καὶ πάγον... ἔλεγεν ὁ Βίας ἀφηρημένος.

—Γιατί δὲν ἔχεις φωτιά, καυμένε.... καγχάζει ὁ Φάρρας κατ' ἰδίαν. Πλησιάζων δὲ τὴν Μοναχὴν φιλαρέσκως : — Καὶ ἄρα γε, ἀγαπητὴ Ἀδελφὴ, τῆς λέγει, θὰ μᾶς ὑστερήσητε καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματός σας ; Ὁ κύριος συνοδοιπόρος μου, ὅσον φιλοκίνδυνος καὶ ἂν εἴνε, ἔχει ὁμῶς ὠραῖον ὄνομα καὶ ὠραιότεραν γνώμην.... Ὀνομάζεται Στέφανος Βίας, καὶ εἴνε ὁ τολμηρώτερος ἀεροβάτης — «ποιητὴς» θέλω νὰ εἰπῶ.... Ἐγὼ δέ, ἔχω τὸ ἀτύχημα νὰ ἴμαι κατὰ τι δειλωτέρος του, καὶ ν' ἀνέρχωμαι εἰς τὰ αἰθέρια βασίλεια τῶν ὑπερηφάνων Μουσῶν—δι' ἰσχυρῶν ὁμῶς καὶ μεταξίνων ἀεροστάτων—καὶ ὀνομάζομαι Μιχαὴλ Φάρρας, ἰατρός, εἰς τὰς διαταγ... Ἀλλά, τί ἔχετε ;...

Μιχαὴλ Φάρρας.... ἀναφωνεῖ ἐκείνη μὴ δυναμένη νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς—Μιχαὴλ Φάρρας.... Σύ ;...

— Πῶς λοιπόν, γνωρίζομεθα καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ζεύρω, ἀγαπητὴ μου ;...—ὦ θεῖον ὄνειρον !... μὴ τελειώσης.... Καὶ ἡ Μοναχὴ σοβαρευομένη ἐπὶ τὸ ψυχρῶτερον :—Φύγετε.... ἀναφωνεῖ, φύγετε, Κύριε, ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερον.... Φύγετε ἀπ' ἐδῶ ἀμέσως.... Ἀλλοίμονον.... Ἀλλοίμονον ! ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζητε ὅτι κάθε λεπτόν τὸ ὅποιον χάνετε εἰς αὐτὰ τ' ἀποτρόπαια μέρη ἰσοδυναμεῖ με δέκα ἔτη τῆς ζωῆς σας.... Μιχαὴλ Φάρρας.... Σεῖς λοιπόν εἰσθαί ὁ Μιχαὴλ Φάρρας ;...—ὦ Θεέ μου.... μέγιστε Θεέ.... Φύγετε, σὰς λέγω ; Κύριε, μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.... μακρὰν.... Καὶ ὁ Ἰψιστος νὰ σὰς

διαφυλάττῃ—καὶ νὰ σὰς συγχωρήσῃ.... προσθέτει εἰς τὸ τέλος ἰδίᾳ.

—Κι' αὐτὴ στὸν οἴστρο τῆς εἴνε.... παρατηρεῖ ὁ ἰατρός—ἡ νύχτ' αὐτὴ τῶχει φαίνεται ἀπόψε....

Ὁ δὲ Βίας ἀφηρημένος πάντοτε καὶ ῥεμβώδης ἐξακολουθεῖ τοὺς μονολόγους του :—Κατέπεσεν.... κατέπεσεν ἡ ὑπερήφανη ἀντάρρα καὶ τὰ αἰώνια στοιχεῖα διεσκορπίσθησαν—ἐνῶ ἐντός μου πάλιν μαίνεται ὁ ἄτιμος κατακλυσμός τῶν πόνων μου.... Ἥλιε ἤλιθιε.... τὸ ἄψυχόν σου βλέμμα ἤλιπιζα νὰ μὴν ἀντικρύσῃ πλέον τὸ πτώμά μου....

—Σκέπτεσθε ἀκόμη ; ἐρωτᾷ τὸν ἰατρὸν ἡ Μοναχὴ.

— Ἀλλ' ἄφες με δά, λέγει ἐκεῖνος ὀλονὲν αὐθαδέστερον, ἄφες με, ὡ σκοτεινὴ ἐρωμένη τοῦ Θεοῦ, νὰ χορητάσω τὴ μεθυστικὴ γλυκάδα τῆς ἀκτινωτῆς σου ἐμμορφιάς καὶ τὸν ἀνίκητο πόνο τῶν ματιῶν καὶ τῆς φωνῆς σου—Ἀφῆσέ με πρῶτον νὰ σὲ προσκυνήσω.... Τί με μέλλει τώρα ἐὰν πρόκειται καὶ νὰ χαθῶ ; καὶ μάλιστα κοντὰ σου ; . .

— Ἀκόμη ὁ ἴδιος Φάρρας.... τῷ λέγει αὐτὴ κινουσα περιλύπως τὴν κεφαλὴν— φαίνεται ὅτι ὁ βίος διὰ σὰς δὲν εἶχε πικρίας διὰ νὰ σὰς σωφρονήσουν.... Ἀλλ' ἂν δὲν σέβεσθε τὸ ἱερὸν αὐτὸ ῥάσον τὸ ὅποιον καλύπτει τὴν ἀθλιότητά μου, ὁ ὑπερφυσικὸς τρόμος τῆς νυκτὸς ταύτης δὲν ἐπτόησε κἂν τὰ θρασέα πάθη σας....

—Φίλη μου.... ἀπάντᾳ ἐκεῖνος, ὁ πανάγαθος Θεὸς με τὰς παλαιομένας ἐκείνας ἰδέας Του ἔχει πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψει εἰς τοὺς σοφωτάτους φυσικούς Του νόμους τὴν δημιουργίαν τῶν ἐξ ἡμερῶν—ποῦ μετέβη δὲ ἀγνωστον καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Ἀρχαγγέλους Του, οἱ ὅποιοι βαρυνθέντες καὶ αὐτοὶ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς των φαίνεται νὰ μὴν ἐναντιοῦνται καὶ πολὺ εἰς τὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὰς ἰδιοτροπίας ἀκόμη τῆς μητρὸς μας....

—Τῆς πόρνης Φύσεως.... συνεχίζει τὸν λόγον ὁ ἀφηρημένος Βίας. (Ἀκολουθεῖ).

Α Ε Ι Ω Μ Α

Δημιουργεῖ παράδεισο ἢ ποίησις ὠραῖο
Πότε με ἔλληνα Θεὸ πότε με Ναζωραῖο.
Μὰς δίνει τὴν ἀθάνατην ζωὴν νὰ τὴν χαροῦμε
Καὶ τὴν χαλοῦμεοὶ δύστηχοι ! καὶ δὲν τὴν ἐννοοῦμε

Α Δ Δ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Α. Ζ. Πάτρας.—Ἡ «Νύχτα σας» εἴνε πολὺ κακὴ καὶ ἀθλία νύχτα ! καὶ ἐπομένως... Κ. Π. Ἀθήνας—Τὸ «Δάκρυ σας» εἴνε πολὺ παιδικίστιον ! καὶ θὰ περάσῃ... ἀπαρτήρητον. Κ. Ν. Κ. Ζάκυνθον—Ἡ Ἐκδίκσις σας ἀκατάλληλος. Κάνεν ἄλλο σὰς παρακαλοῦμεν. Κ. Α. Ἀθήνας—Θὰ δημοσιευθῇ μαζί με τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν τὴν ἔχομεν ἀκόμη. Γ. Σ. Ἀθήνας—Ἡ «Ἀμερικανικὴ Ἥχώ» εἰς τὸ προσεχές. Α. Π. Κωνσταντινουπόλιν—Ἀριστοῦργημα ! Θὰ δημοσιευθῇ ἀμέσως. R. W. Λονδῖνον—Αἱ εἰκόνες ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Δα. Μ. Μ. Α. Ἀθήνας—Θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν ὅταν τὸ ἀναγνώσωμεν. Μεταφράσεις δὲν δημοσιεύομεν καὶ πολὺ. Πρωτότυπα θέλωμεν. Ε. Γ. Ἀθήνας—Τὸ ἀνέκδοτόν σας θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ δέοντι. Η. Γ. Β. Ἀθήνας—Τὸ λαμπρὸν Κρητικὸν ποίημά σας θὰ δημοσιευθῇ με κατάλληλον εἰκόνα.